

Arrest

**nr. 43 055 van 6 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 19 oktober 2009 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het tussenarrest nr. 38 140 van 3 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 augustus 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging (type D).

1.2 Op 19 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging. Deze beslissing wordt op 27 oktober 2009 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beperkingen:

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: gewijzigd door de wet van 15/09/2006: hij/zij is 18 jaar of ouder."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang omdat op 30 november 2009 een nieuwe beslissing tot weigering van het visum zou genomen zijn, die in de plaats is gekomen van de thans bestreden beslissing en het beroep derhalve zonder voorwerp is geworden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij nalaat stukken bij te brengen waaruit blijkt dat op 30 november 2009 een nieuwe beslissing tot weigering van de afgifte van een visum is genomen die in de plaats van de thans bestreden beslissing is gekomen. Een eventuele intrekking van de bestreden beslissing wordt eveneens niet aangetoond. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissing zou vervangen zijn door een nieuwe beslissing van 30 november 2009 of zou zijn ingetrokken. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het beroep zonder voorwerp is geworden.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat betrokkene zich niet op de richtlijnen van artikel 10, § 1, al. 1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15.12.1980 kan beroepen, aangezien hij 18 jaar is of ouder.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht aan de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

¹ B.S. 12 november 1991.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het feit dat verzoeker zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al. 1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben zijn verdediging te kunnen voeren.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

De beslissing d.d. 31.10.2009 stelt:

'Betrokkene kan zich niet op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: gewijzigd door de wet van 15.09.2006: hij/zij is 18 jaar of ouder.'

De heer E. Z. (geboren te (...)), de broer van verzoeker, verblijft reeds zeer lange tijd in België. Hij is gehuwd met mevrouw Y. Ö. (geboren te (...)). Zij zijn woonachtig te 9140 Temse, xxxstraat xx (zie stuk 3).

Ook de vader van verzoeker, de heer T. Z., verblijft legaal in België (zie stuk 2).

Uiteindelijk wenste de moeder van verzoeker, mevrouw L. Z., ook naar België te komen, samen met haar andere kinderen:

- Ec. Z.
- M. Z.
- verzoeker.

Aan de moeder en de nog minderjarige kinderen werd een visum op grond van gezinshereniging overhandigd (zie stuk 4).

Verzoeker zijn aanvraag tot het bekomen van een visum op grond van gezinshereniging werd geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

De gevolgen van deze beslissing zijn verzoeker zeer nefast, aangezien hij ALS ENIGE FAMILIED is moeten achterblijven in Turkije.

Er werd een uiterst onbillijke situatie gecreëerd door verzoeker geen visum af te leveren.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker.

Uiteraard wenst verzoeker zijn familie te vervoegen alhier in België.

In casu beperkt de Minister zich enkel tot het stellen dat verzoeker zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al. 1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 aangezien hij 18 jaar is of ouder om zijn beslissing te nemen.

² R.v.St., DE CLERCQ, nr. 64.939, 28 februari 1997.

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering zodat de formele motiveringsplicht is geschonden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.³

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op de leeftijd van verzoeker om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd en zich niet bewust is geweest van de gevolgen van deze beslissing voor verzoeker."

3.2 Aangaande de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de formele en materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, § 1, eerste lid, 4° of 5° of artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij 18 jaar of ouder is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het feit dat haar vader en broer legaal in België verblijven, dat aan haar moeder en haar twee andere broers of zussen allen een visum gezinshereniging overhandigd geworden is en dat de gevolgen van de bestreden beslissing voor haar zeer nefast zijn aangezien zij als enige familielid in Turkije moet achterblijven. Zij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing weliswaar objectief correct is doch niet evenredig met het belang ervan voor haar.

De Raad stelt vast dat uit de aanvraag van verzoekende partij tot afgifte van een visum gezinshereniging blijkt dat verzoekende partij beoogde haar vader in België te vervoegen. De Raad wijst

³ R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006.

er vervolgens op dat het in voorliggend geval relevante artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

(...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;”

De Raad wijst erop dat uit het toepasselijke artikel van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat kinderen die met een in 4° van voornoemd artikel 10, § 1, eerste lid bedoelde vreemdeling komen samenleven, dit dienen te doen alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt. De verzoekende partij betwist niet dat zij ouder is dan achttien jaar en geeft bovendien zelf toe dat de motivering van de bestreden beslissing objectief correct is. De verwijzing naar het toepasselijke artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij achttien jaar of ouder is, volstaat om de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging te schragen. De verzoekende partij maakt met haar betoog derhalve niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet evenredig is met het belang ervan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij in haar enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar verzoekende partij in de uiteenzetting van haar enig middel nog aanvoert dat de gevolgen van de beslissing dermate ernstig zijn voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben haar verdediging te kunnen voeren, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met voorliggend beroep tot nietigverklaring de mogelijkheid heeft haar grieven met betrekking tot de bestreden beslissing naar voren te brengen.

Aangaande de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zich niet op de relevante wettelijke bepaling kan beroepen aangezien zij 18 jaar of ouder is en dat verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft dat zij ouder dan 18 jaar is. De Raad benadrukt dat de leeftijd van verzoekende partij wel degelijk het relevante criterium is in het kader van de gezinshereniging met haar vader, die verzoekende partij beoogt. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister flagrant de zorgvuldigheidsplicht schendt door zich uitsluitend op de leeftijd van verzoekende partij te baseren. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS